

Rouwdienst voorafgaande aan de begrafenis van Abraham Larooij

=====

“Diep bedroefd om het verlies maar in dierbare herinnering, nam de Heere op Zijn dag, uit ons midden weg mijn innig geliefde man, onze lieve zorgzame vader, grootvader, overgrootvader, Abraham Larooij op de leeftijd van 82 jaar.”

Zo schrijft zijn weduwe, mevrouw Larooij-Burgers, met wie hij zovele jaren is getrouwd geweest. Die hem in grote trouw en liefde heeft mogen dienen tot de laatste ogenblikken toe. Zo schrijft zijn dochter Dini en Lydia, die zo hecht om hen heen gestaan hebben en zijn enige zoon Kees met Nelleke en hun kinderen en kleinkinderen. Ons hartelijk meeleven gaat naar u uit. Het is in geen woorden uit te drukken, die u uitdraagt. We zijn er getuigen van geweest hoe innig de band is. Hoe de Heere u, naar dat we vernomen hebben, de krachten gegeven heeft om hem te verzorgen. De Heere moge in gunst van boven op u neerzien en Hij gedenke u. We lezen van de Heere Jezus, buiten de poorten van Nain, dat Hij die weduwe zag en met innerlijke ontferming over haar bewogen was. Dat geve de Heere. Ook wat uw drie kinderen in hun geliefde vader verliezen. De Heere moge in Zijn Vaderlijk mededogen op hen en de hunnen neerzien. Hij gebruike zijn Woord, ook in deze droeve ure tot troost voor u tesamen, voor de familiekring en voor allen die meeleven. Ook voor onze dove vrienden en vriendinnen, voor wie hij, met u samen, zoveel heeft mogen doen met de liefde van zijn hart. Met groot respect en waarderingen gedenken wij de vele arbeid die hij onder onze doven heeft mogen doen en na de Heere, mogen we zeggen dat we uw man mogen erkennen voor de plaats die het werk voor de doven onder ons heeft; ook door zijn inzet is mogen voortgaan. We gedenken ook zijn plaats in de kerkenraad van Den Haag, waar hij jaren als diaken heeft mogen dienen. Als wij u dan, namens de kring van de doven, met allen die daarbij betrokken zijn, ons hartelijk meeleven willen betuigen, dan hopen we dat de Heere Zijn Woord zal willen zegenen voor nu en de onbekende toekomst.

Zullen we eerst gaan zingen uit psalm 42: 3 en vers 4
Deze psalmen heeft onze geliefde vriend nog zelf gemaakt

We lezen nu uit het Evangelie naar de beschrijving van Johannes hoofdstuk 14, de eerste 6 verzen.

De Heere kent degenen die de Zijnen zijn.” Dat hebt u geschreven boven het rouwbericht en we willen daar bij de begraafplaats op terugkomen. Het leggen in Zijn handen, het verwachten van Hem. De Heere Jezus heeft ons duidelijk gemaakt bij het graf van Lazarus wat we spreken moeten op een begrafenis. Dat is over Hem, over Zijn werk en over Zijn genade voor de levenden, opdat het tot troost mag zijn.

We wilden daartoe met elkaar overdenken het 6^e vers van Johannes 14; “En Jezus zeide tot hen, Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven en niemand komt tot de Vader dan door Mij”. Het gaat vanmorgen om drie dingen.

1^e: de Weg naar het Vaderhuis.

2^e: de Waarheid van het Vaderhart

3^e: het leven door Vaders Zoon.

Drie zaken, onderwijs op deze stille zaterdag.

Het is heel stil aan de Avondmaalstafel. Elf discipelen samen rondom hun Meester. Er wordt niet veel gezegd. Ze zijn bedroefd, ze zijn de weg kwijt. Ze verstaan de waarheid niet en ze missen voor hun gevoel het leven. Ja, het Leven, dat Hij, de Heere Jezus, geworden is. Door de levenmakende Geest bearbeid, maar het is zo ver weg. Het is nacht, nacht voor de discipelen, nacht voor de Borg en Zaligmaker. Dan zitten ze stil rondom Hem. Ze stellen

soms alleen een vraag. Thomas vraagt het heel eerlijk en hij belijdt het: "Wij weten de weg niet en hoe kunnen wij de weg weten?" Daarom, de weg kwijt, de waarheid niet verstaan. Dan zegt die Hartenkenner en die Nierenproever precies zoals het in hun hart is met de dichter van psalm 42: "Daar Uw golven, daar Uw baren, mijn benauwde ziel vervaren." In een enkele psalmregel kan liggen wat wij met veel woorden niet kunnen uitdrukken. Als we nu vanmorgen samen gekomen zijn rondom onze geliefde vrienden, de familie Larooij, dat de Heere dan, door de werking van Zijn Geest, het woord zou willen toepassen voor u tesamen. Hij weet precies hoe het vanbinnen is. Dat hoeven ze Hem niet te zeggen. De vragen die ze stellen getuigen van blindheid en van dwaasheid. Maar Hij weet hoe het in het hart is en daarom zegt Hij: "Uw hart worde niet ontroerd." Waarom? Er is toch zoveel wat verdriet hun leven, hun innerlijk, hun zonden, hun zielenvragen, hun toekomst. Ze hebben geen zicht op de toekomst. Dan zegt die Gezegende van de Vader: "Uw hart worde niet ontroerd. Gijlieden gelooft in God." Hij zegt het, Hij spreekt zalig, Hij maakt zalig, Hij zet het stempel er op: "Gijlieden gelooft in God." Wat is dat? Geloven dat God bestaat? Veel meer. Geloven dat God is zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft. Hellenbroek schrijft dan: God te kennen met het hart en amen te zeggen met de ziel in Zijn algenoegzaamheid. Hij heeft van alles genoeg. Hij heeft niemand nodig en ons zeker niet. Die God, Die Zich geopenbaard heeft in Zijn Wet en in Zijn Woord, dat is in de ziel van de discipelen afgedrukt: "Gijlieden gelooft in God." De Waarachtige in Zijn bedreigingen, de Waarachtige in Zijn beloften, zoals Hij is. Amen zeggen op het woord van Zijn genade. God is waar geworden voor hen en zij zijn waar gemaakt voor God. Nu zegt Hij, Die naar het Vaderhuis de weg baant, zij weten de weg niet. Nu zegt Hij: "Gijlieden gelooft in God." Als dat waar wordt, God wáár voor ons, wij wáár voor God, dan kan het niet anders, dan wordt de afstand ingeleefd en wordt er een droefheid geboren, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Dat kan niet anders. In het doorleven van de afstand tussen God en de ziel, wordt niet alleen die droefheid gewerkt, die naar God is, maar wordt ook dat innige verlangen gekend naar God, maar ook naar Zijn gunst en Zijn gemeenschap. Waarvan de dichter van psalm 42 gewaagt: "'t Hijgend hert, der jacht ontkomen, Schreeuw niet sterker naar 't genot Van de frisse waterstromen, Dan mijn ziel verlangt naar God." Zoals we zo juist daar samen van gezongen hebben. Psalm 42 wordt dan de zielspsalm in het verlangen naar God, voor Wiens aangezicht we niet kunnen bestaan en onder Hem te bukken en onder Hem te buigen in het stof der verootmoediging. God te kennen in Zijn algenoegzaamheid en onszelf in onze vloekwaardigheid. Dat is de afstand. "Gijlieden gelooft in God." Daar zet Hij Zelf het stempel op, geliefde vrienden en dat is genoeg. Maar Hij zegt er nog wat bij, bedroefde harten, die in God geloven. Dan roept Hij ze op en dan vermaant Hij ze en wijst ze op wat nodig is: "Geloof ook in Mij." Maar kennen ze de Heere Jezus dan niet? In dit hoofdstuk 14 iets verder staat: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden en hebt gij Mij niet gekend, Filippus?" Kennen ze Hem dan helemaal niet? Jawel, Petrus heeft namens de anderen vertolkt: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." In Zijn profetische bediening kennen ze Hem, maar het gaat hier om Zijn bediening als Priester, als Plaatsbekleder, als Plaatsbereider, als de Weg naar het Vaderhuis met Zijn vele woningen. In dat opzicht weten ze de weg niet. Daarom gaat Hij direct spreken in het tweede vers, samengevat in het zesde: "Ik ben, niet Ik wijs, profetisch de weg alleen, maar Ik ben de Weg." Dan gaat Hij spreken over dat Vaderhuis. Er is zo'n nauwe band tussen vers 1 en vers 2, als het gaat om wie Hij dan is. "Geloof ook in Mij." De oorzaak van de duisternis en de oorzaak van de droefheid komt omdat je Mij niet kent. Daarom die oproep: "Geloof ook in Mij." De Plaats bekleder, de Plaatsbereider, Die zal zorgen dat jullie geleid worden en door geleid zullen worden dor de diepten van Mijn dood, door de diepten van het kruis en door de diepten van het graf. Ik zal zorgen dat jullie meegevoerd zullen worden met Mij en in Mij en door Mij. Want Ik ben de Opstanding en het Leven en wie in Mij gelooft, die zal leven al ware hij ook gestorven." Dat is de taal die wij spreken mogen bij een graf, ook hier in Voorburg, in

deze droeve ure. Dan gaat Hij ze troosten met het vooruitzicht over het graf heen en over de dood heen: “In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen. Ik ga heen om uw (enkelvoud) één voor één, Petrus en Johannes en die moedeloze Thomas en die dwaze Filippus met zijn vragen, Ik ga heen om uw plaats te bereiden en zo wanneer ik heengegaan zal zijn, door de dood heen, door het graf heen, door het kruis heen, zal Ik heengaan tot de heerlijkheid van Mijn Vader en daar zal Ik zorgen dat er plaats is voor zulke blinden, voor zulke dwazen, voor zulke schuldigen, voor zulke kinderen van de duisternis van nature. Daar zal ik plaats maken voor dezulken die niet weten hoe ze daar komen moeten en die beleven dat Ze het ook niet waard zijn dat Hij onder hun dak zou inkomen. “Ik ga heen en Ik bereid die weg en ik trek in de weg en ik houd in die weg en Ik zorg dat die weg niet doodloopt. Daar zal Ik voor zorgen, daar is Mijn Naam aan verbonden. Daar is de Naam van Mijn Vader aan verbonden. Daar is de Naam van de Heilige Geest aan verbonden. Ik wek geen verwachtingen die niet waar zijn. Want als er geen plaats zou zijn voor zulke schuldigen, blinden en dwazen, zoals jullie zijn, dan zou ik het eerlijk zeggen. Ik wek geen valse verwachtingen. Maar in het huis van Mijn Vader zijn vele woningen. Hij is niet karig. Anderszins zou ik het gezegd hebben. Als je te slecht bent voor een plekje daar, dan zou Ik het gezegd hebben. Als je te dwaas bent, voor een plekje daar, dan zou Ik het gezegd hebben. Als je teveel gezondigd hebt voor een plaatsje daar, dan zou Ik het eerlijk gezegd hebben. Maar Ik zorg er voor en Ik zal leiden en Ik zal voort leiden het zacht gemoed in het effen recht des Heeren en wie Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren. Wegen die recht zijn, op de eer van God aan. Hoe krom ze ook schijnen mogen als het gaat om de zaligheid van de zielen. Wegen die krom zijn voor ons vlees dat het niet begeert. De waarheid van het Vaderhuis en het Vaderhart. Er is er maar Eén die het hart van Zijn Vader kent, Die het hart van Zijn Vader openlegt en Die het hart van Zijn Vader verklaart. Niemand kent de Vader dan de Zoon en die het de Zoon wil openbaren. Daar is Hij mee bezig, ook nu. Nog steeds aan het openbaren wat voor hen gesloten is. Het hart openleggen dat in soevereine genade, aanbiddelijk welbehagen geopend is in de Zoon van Zijn liefde. In de gangen van Zijn vernedering en in de gangen van Zijn verhoging. Ik ga heen om u, Ik doe dit niet voor Mezelf alleen. Ik doe dit om u, Toen heeft Hij eigenlijk Petrus aangewezen, die op het punt staat Hem te verloochenen. Toen heeft Hij Thomas aangewezen met die karakterzonde van moedeloosheid. Zo wijst Hij ze nog aan. Ik ga heen om u, Ik doe dit om u, hoe slecht u ook bent, hoe schuldig u ook bent, Ik ga heen om uw plaats te bereiden en zo wanneer Ik heen gegaan zal zijn, met het doel om u plaats te bereiden, zo zal Ik wederkomen. Dan komt het weer zo heel persoonlijk: dan zal Ik u tot Mij nemen. Sterven is vreselijk, Petrus, Johannes, maar Hij noemt het: tot Mij nemen. Wat een troost door de bange Jordaan van de dood heen. Ik zal u tot Mij nemen en dan mag je altijd bij Mij zijn, zonder te scheiden meer. Vanwaar ze hier in dit leven hebben zingen, Niet alleen in Zijn profetische bediening maar ook in Zijn priesterlijk offerande en Zijn plaatsbekledend werk als Borg en Middelaar. “Wien heb ik nevens U omhoog? Wat zou mij hart, wat zou mijn oog, op aarde nevens U, Heere Jezus, toch lusten?Niets is er, waar ik in kan rusten. Bezwijkt dan ooit, in bittere smart Of bange nood, mijn vlees en hart, Zo zult Gij zijn voor mijn gemoed, Mijn rots, Mijn deel, mijn eeuwig goed” Daar zal Hij voor zorgen. “Zo wanneer Ik heengegaan zal zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.”Dat is het leven, het eeuwige leven door de Zoon van de Vader. Dat is wat Hij dan zegt: “Ik ben de Weg”, als alle wegen doodlopen. “Ik ben de waarheid”, als ze daar ontroerd zitten te luisteren. “Ik ben het Leven”, als de dood ze aangrijnst en ze geen zicht hebben op het leven met Hem. Het leven in de toekomst. Dat is wat we u wilde voorhouden. Zo heel persoonlijk, ook in deze ure, voor u, geliefde mevrouw Larooij. Dat het nu zo stil zal worden in uw hart, om u heen, dat de Heere door de werking van Zijn Geest van deze troost zou afdrukken. Die heiligende genade voor uw ziel, opdat ge verder kunt, al is het als een half mens. “Maar dat uw weduwen op Mij betrouwen.” Dat de Heere dat woord, ook van

vanmorgen zou zegenen, Dini en Lydia, we zijn er getuigen van geweest, hoe innig jullie met je vader verbonden waren, ook door jullie beperking. Wat hij voor jullie betekende en wat jullie voor hem betekenden. Daarom dat gebed: “Denk aan ’t vaderlijk meêdogen.” De Heere gedenke jullie samen en geve jullie die troost: “Uw hart worde niet ontroerd, gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.” Zou er voor de Heere iets te wonderlijk zijn? Kees, samen met Nelleke, de kinderen en de kleinkinderen, wat was hij aan jullie verbonden, De enige jongen, de kinderen en de kleinkinderen, die de Heere jullie gegeven heeft. De Heere geve, daar je altijd op de achtergrond meeleeft met de dovenfamilie, dat hebben we gemerkt, dat de Heere zou spreken; ”Effatha”, wordt geopend, in jullie hart en in jullie huis, opdat dit woord zal mogen opengaan tot je troost. De familiekring wordt kleiner. “Wat mens leeft er, die de dood niet zien zal? Wie redt zijn ziel van ’t graf? Wij allen hebben gezondigd. Wij allen zijn bezig, dit leven hetwelk niet anders is dan een gestadige dood, maar dat wij het om Uwentwil getroost verlaten zouden en ten laatste dagen voor de rechterstoel van Christus, Uw Zoon, zonder verschrikking mogen verschijnen. Dat is al gebeden toen we gedoopt werden. De Heere verhoore in de dag der benauwdheid. Geliefde dove vrienden en vriendinnen, Larooij heeft veel voor ons betekend en veel voor ons mogen doen, in stilte dienen. Dat die arbeid zou blijken in jullie hart en jullie leven, niet ijdel te zijn in de Heere. Wat heeft hij er op aangedrongen dat jullie naar de dovendiensten zouden gaan, dat jullie het Woord zouden onderzoeken. Wat heeft hij er op aangedrongen dat Woord was het enige Middel, wat was hij daarvan overtuigd, als het enige Middel om dat geloof te werken, waarvan het woord van vanmorgen spreekt: “Uw hart worde niet ontroerd, gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.” Drie dingen, dove vrienden en vriendinnen: kennis van God, kennis van onszelf en kennis van Christus, de Middelaar Gods en der mensen. De Heere zegene dit Woord voor ons allemaal. Ook voor de kerkenraad en de gemeente van Den Haag. Hij geve de kracht waarvan Jesaja mocht spreken in het 53^e hoofdstuk, staande, terugblikkend: “Hij is om onze overtredingen verwond.” Jesaja staat eigenlijk op deze dag en hij ziet terug op het lijden en hij ziet vooruit: “Hij zal de dagen verlengen en het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.” Op die plaats, geliefde vrienden en vriendinnen, plaatse de Heere ons in het terugblikken op gisteren, in het vooruitzien naar morgen, in de overdenking van het Evangelie des kruises, opdat verlorenen behouden zullen worden alleen om het bloed des Kruises. Amen.